

5

קפה ישראל תעודה עבודת

עליו. וכן למעלה מתעוררת מורת הרחמנות
שבכנית עוזנו להתפלל עבוריינו ולבקש רחמים.
זה נקרא בוה"ק אמא רביעא על בגין, והינו
שהיא רביעא ומסוככת עליהם לעמך לא ישפט
עליהם זו וסת"א:

והנה זה גרמו במצבות שלוחה הקן, והינו על כל
אחד מישראל שיעבורו בודאו יתברך
בראי, ואיך חילך ונחללה ההשפעה בדין
ומשפט, ולא יצטרך למסתנה חנוך ממדת הרחמנות
הנקראת בשם אם. וזה שכטוב של תשליח את
האם, והינו שתשליח את המדרגה הזאת ולא
צטרך לה. רק ואת הבנים תחק לך, שתתיה
במדרגת הבנים למקומם:

והנה ידוע כי מדרגת הרחמנות ולימור זכות
על ישראל נקרא בשם מט"ט הכתוב
וכייתה של ישראל והוא הנקא בחינת עבד. כי
בשאין עושים רצונו כראוי חיליה, או ירווגא על
ידי מט"ט בגודע, וישראל נקראים בערבים, אבל
בשעשימים רצונו נקראים בכינוי, וזרוגא על ידי
צrik יוי לעלמי, גנוצע מספר תיקוני זה"קoso"ק
זה שאמור המדרש אמר אתה מקיים מצות שלוחה
הкан אתה זוכה לשולח עבד עברי בחינות מט"ט
הנ"ל. כי לא צטרך לה רק תקבל ההשפעות
ברין ומשפט בנתינת האב אל בנו כנ"ל:

פרשת תבואה

זה היה אם שמע תשmeg. במדרשות יב"ח אמר
רבי יродן כל מי ששמע בקהל של תורה
בעיני והיה אם שמע תשמע באותו קול שכטוב בו
שאמר הכתוב משלוי ת. לה אשרי אדם שומע- למי
- ולגוי
- אמור משה לישראל הווא וכלי מי

נוגה יב' ס"ג נ"ז נ"ז נ"ז
בז"ה י"א י"א י"א

קפד עבודת שופטים

שר מאחריו ה', ויעד אליהם אחרים ושתחוו להם
וגו. והתקין על זה והוציא את האיש והוא
אבי אבות הטומאה, וכל הגטמא בו כאלו עובד
כמו"י כבוה"ק שהמרחוט ביום יבא לידי
שומאה בלילה על ידי התלבשות הקליפה בזיהוי
שחקק ב', י"א אבן מקריר תזעק, והינו מקרים לו
נדמה כאלו משתחווה לכומ"ג, ווש' וילך, פידיש

פרשת תעודה

ב' דהינו שכטמו רחמן עליה. או ולחתה לך
לאשה, שאפשר על ידי תשובה עמוקה דבלב
לשוב לחתה לאשה. אמן על פה התנאים,
והשנה דהוא ימא לדינא וצריך להעריך קרב
ומלחמה עם היצה"ר ומאריך דדרניין. ועicker
לעזמו סייגים לפירוש ממותרות, כי אותן הגוף
המלחמה הוא על ידי התשובה שקדמים משים על
ינfinger על צד ההכרה. והחותמות מכוננים בשם
שלבו לשוב לה' או מיראתו או מהאתו. ויש לך
אדם שהוא שב מוגדל הרחמנות וגאגוניות
המגניות לו על נשמו שבקרכוב, כי היא חלק
אליה מעלה חצובה תחת כסא
ואת אהמה יראה ימים, דהינו כל חורש אלול צרייך
לבוכות על עונתו אשר על ידם נפרד מאביו וה
הקב"ה, ואמו היא בנסת ישראל. ואחרי כן תבא
אליה וכו', כי אחר התמורה והביב והפרישות
יודע לך מעת גנטה:

אמנם מדרך העולם לשוב בתשובה עד אחר
יו"ה"כ שתואם יום הדין הגדול, אבל אחרי
בן בעונתו רביבים כל האדם שב לרוכס הרעה
כברआשנה, لكن ההור כתוכה וויה אם לא חפצת
בה, פירוש אם תוסף עוד לחטא ח"ז. ושלחתה
לנפשך, או הנשמה תפדר מך ולא תמכ אליך
עוד תחת אשך עונתה. רק יראה האדם כל אשר
יקבל עלייו לשמור ולשנות יהיה לו חוק ברית

עולם לעשות רצון הש"ת אם:

ל

זה הדרך רמה לנו תורה בכתב ובראית
בשביה אשת יפת תואר וחסקת בה, ופידיש
ריש"י מדכטיב אש בתסמו, היינו אשת של איש.
פידוש איש והקב"ה והנשמה נקראת מטרונית,
והיא יפת תואר מקוותה, והיא בשבייה, וחסקת

**"לא דברה תורה אלא בנגד יצר הרע" – על ידי התובנות
בתוצאות מעשייו יוכל האדם להתגבר על יצרו**

השיות ח"ו, ואין בכך להתגבר עליו, חשוב בדעתו כי "עבירה גוררת עבירה", ואם ח"ו יעבור על עבירה זו, בעל כרחו יעבור ח"ו על עוד עבירות, ובכך יוכל האדם לככוש את תאותו ולהתגבר על יצורו, לפי שיל העבריות שיירדו נגררות אחר כך אין יצרו מפתחו עתה, ובודאי אין רוצה לעבור עליהם, ועל ידי חשבון זה יכול לעמוד בנסין, וזהו: "הוה רץ למצוות קלה וברוח מן העבירה", על ידי שתרי נשים האחת אהובה והאתה שנואה), ווסף להולד ממנה בן סורר ומורה (א, יי: "כי היה לאיש בן סורר ומורה"), אך נסמכו פרשיות

זהללו (תנו מא כי תצא א). וזה שנרמו בדברי רש"י: "לא דברה תורה אלא בנגד יצר הרע, שאם אין הקב"ה מתירה, ישאנה באיסור, אבל אם נשאה, סופו להיות שנואה, שנאמר אחריו כי תהין לאיש וגוי, ווסף להולד ממנה בן סורר ומורה, אך נסמכו פרשיות הללו", דהנה כל עניין היותר יפת תואר הוא לפי שלא יעמוד האדם בנסין, על כן נתנת התורה עצה לאדם בנגד יצרו הרע, מן העבירה, שמצוות גוררת עבירה גוררת עבירה, והינו שהתנאים מיעץ לאדם, שכאשר הוא עומד בפני נסין, וצרכו הרע מפתחו לעבור על מציאות להתגבר עליו ולעמוד בנסין.

**לא יוכל לבקר את בן האהובה על פני בן החנואה –
כי אין התורה ומעשיים טובים מתקיימים
אלא אם בן עמל ויגע להכניית חומר הגוף**

ב' תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והשנייה והיה הבן חוקר לשניהם. והיה ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו לא יוכל לבקר את בן האהובה על פני בן

ל' וראית בשבייה אשת יפת הארץ וחשכת בה ולקחת לך לאשה (א, יא).

וברש"י: ולקחת לך לאשה, לא דברה תורה אלא בנגד יצר הרע, שאם אין הקב"ה מתירה, ישאנה באיסור (קידושן כא, ט), אבל אם נשאה, סופו להיות שנואה, שנאמר אחריו כי תהין לאיש וגוי (שתי נשים האחת אהובה והאתה שנואה), ווסף להולד ממנה בן סורר ומורה (א, יי: "כי היה לאיש בן סורר ומורה"), אך נסמכו פרשיות

ויש להבini אמרם "לא דברה תורה אלא בנגד יצר הרע", שלכארה היה צריך לומר: לא דברה תורה אלא בשבייה יצר הרע, שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור.

ויש לומר, בהקדם לפרש מה שכנינו (באת פ"ד פ"ב): "הוה רץ למצוות קלה וברוח האחדות מישראל, ועל כן אמר הכתוב: כי תצא, בלבך ייחיד, כי אם אחד... או יקחו ישראל ממעולם כאיש אחד, היו כל הגויים כאין גדים, וככל מואמות העולם בערך ישראל הן בחירותם עצראו כה להלחם גדים, אך מוחמת שכבר גגמו ישראל מברית האחדות, שבו האומות את כל ישראל, אך גם זה אינו דבר נקל, שהרי אין דעתם של בני אדם שווים, וכל איש מושבתו דעתו לדרכו, ואיך אפשר שיהיה כולם כאיש אחד.

ונראה דזה תלוי בנסיבות ויקרא ט, ב: קדושים. בלשון רבים: אוביין. וכבר שיעור הכתוב: כי תצא בלבך ייחיד, ובזמן שישראל נסכל אפייל למלחמה, בלשון ייחיד, והוא על אוביין בלשון ריבים, והטעם, מפני שמורת האחדות שוייתה בידם בשבייה, לקחו ישראל ממה, ושארו בלשון ריבים עפנין מהפרדים, עתה קאי יונחני על מדת האחדות, וכבר שבייה שהיה שבי מקרים אצלם. ומעטה יתיישב וקרווק ב'ק זקיי האדרמור הנדרול וצללה", שכן הכתוב: תצא בלשון ייחיד, שמויה על האחדות, אם כן בפשטות: ונתנו ה' אלקון בידך, אבל שם כתיב: והזען למלחמה וננחין. וזהו: כי תצא בלבך רשותה הכתוב מדבר (ספר כא, א) ומלחמת הרשות רומיות לשמירה בדבר הרשות... ונראה עד לומר, על פי מאמר ב'ק אבוי

אדמור וצללה"ה בדברי המודרך אסתיר א, י. תנ"י ימים בנגד ימים, שבשביל חילול שבת שחייא מנחה, لكחו אמות העלם המנוח לעצם, עכתייה, וככד דברנו בזה איזוכות. כן יש לומר גמי, דבשביל הפטנס באחוות ישראל, לקחו אמות העלם האחדות לעצם, ועל כן בשביל שהוא הדילוטריא השינו אמות העלם אחותות בינם, אף שבטעם הם עפנין מתרפדי, ועל כן לא יד שלא התזקקו ישראל לצח שלא דרך העולם, אלא אדרבא יוצאן למלחמה תפלין, אלא האדם בכללו, כן בכלל ישראל, וגופלים, שהרי האויבים התגברו עליהם בכך האחדות...

ומעתה יש לפרש דברי הפרשה, שהכתוב מתחילה בלשון רבים: אוביין, ומסיים בלשון ייחיד: ונתנו, שבוי, דמאחר דכתיב כי תצא, בלשון ייחיד היינו באיש אחד בלבד אחר, שוב לזכאים מאוקייניטים כל רמי"ח מציאות עשה, ושורה עלהם צלם האקלים בשלימות, ואו נתקים בהם: מעולם כאיש אחד, היו כל הגויים כאין גדים, ולא מוראכם וחתקם יהיה על כל חיית הארץ, וכן שאומות העולם בערך ישראל הן בחירותם ערך האחדות, שבו האומות את כל האחדים, אך גם זה אינו דבר נקל, שהרי אין דעתו של דרכו, ואיך אפשר שיהיה כולם כאיש אחד.

בדבר הרשות, ומקידש עצמן במותר להם, ומוקימן (משל ג, ח): בכל דרך דעה, שוב כל דרך ודרך שככל איש ואיש מכוון לנקיודה אחת לעשות רצון אבינו רבינו שבשמים, ואו יתacen להם להיות באיש אחד, וכל אחד ואחדocabר מאבר הбелל, ושורה עליהם כל האלהים בשלימות, ויזען למלחמה וננחין. וזהו: כי תצא בלבך רשותה הכתוב מדבר (ספר כא, א) ומלחמת הרשות רומיות לשמירה בדבר הרשות... ונראה עד לומר, על פי מאמר ב'ק אבוי

מסורת המהירוש
אותם המרגלים וריזין
הו יט. ראה כרא
בהתשaws נמיין (מי תמי
הרגלים).
לכ. ומפט ויעלו ובכ
תומאנו את דב. גוי
נ. ליש במן תשaws.

זריזין כי אמור בטוחין אלו בתקפתחו של משה וכבר של
מרגלים לשער והביאו תקלה אלו לא נעשה בן אלא
בקדרוש ברוך הוא נאמין ונעשה מלחה עשו בך ותרגז
את האמור'A אשר בפה.

← לב. (כא, לו) **וַיַּפְנֵנוּ וַיַּעֲלָוּ יְשִׁים אֹמְרִים מִלְחָמָת סִיחָן
עַשְׂדו בְּאָלֵיל וַעֲשָׂו אֶת הַרְגֵל בַּתְשִׁיר וְאַחֲרַ הַרְגֵל מִלְחָמָת
עַוג בְּמַהְדָּת אַמְרִ (דברים טז, ז) יַפְנֵית בְּבָקָר וְקַלְבָּת
לְאַהֲלָדָךְ.**

מצאו אחר כן שנדרש בהם (עליל טז, א), שגדה המרגלים שליח חורך יהושע ליריחו, הנה —
זריזין היו — במצוות מלחה לה' באורך, ואשר מצאו לכלב (ביהושע יי, ו-יד), שהיה ורוי
במלחמה בחברון לפונס — במלחמה במדין (במדבר לא, ו), ומשלחם משה לדרגל את יערו —
אמרו: "בטוחין אלו בתפקידו של משה — שמחפל עליון על כל הצליח דרכנו, וכבר — דאיינו
מה שהיה, אשר — שלחה — משה — מרגלים, לשער, לדרגל את ארץ ישראל, והזדו —
והביאו תקלה — לישראל, בשלהייהם, אלו נעשה כן, ולא זאת בלבד שלא נחזר לדבר רעה
ולהניא את כל העם ממלחמה, כראשונים, מחוסר בטהון בה' ואמתה בו, אלא — עוד זאת כי —
בחקב"ה נאמין ונעשה — אלו בעצמינו — מלחמה — זו, ומיד — עשו כן,
"וַיַּחֲמִינוּ בָּה" (תני' כא, ו). עיי'ו, בתפקידו של משה בטהון, והרגו את האמור'A אשר בה —
ובכניתה וככלי. וזה כי הגם בתחילת הלא נאמר "וילכדו" בלשון ביט, לבסוף נאמר "וירוש" בלשון
ייר, מוסב על משה האמור' לעמלה מכן, שבתפקידו עשה כן, שוד עשתה להם את הנס, או לומר' רזיו
וכית' בספרות העת' תא', שלא עברו על דברי משה לכבודו להם רק לרגע, לא שבלבוסו וכלodo
הם מיר רק את בנינה של יער, אלהין לא שלחם משה ולא דיבר עםם כלל, עד שלבוסו בא משה
ההורש את האמור'A שבעיר יעד עצמה.

לב. "וַיַּפְנֵנוּ וַיַּעֲלָוּ דָּזֵךְ הַבְּשָׂן, וַיַּצְאָוּ מֶלֶךְ הַבְּשָׂן בְּקָרְבָּתָם ... לְמַלחָמָה", מוסיף ומקרים, כאן
הכתוב לומר' "ויפנו", בן אמר משה אל ישאול לבסוק ודברים ג, א: "גַּנְוּ וְעַל דָּרְךָ הַבְּשָׂן, וְצַא עַו
מֶלֶךְ הַבְּשָׂן לְקָרְבָּתוֹ, ... לְמַלחָמָה", ואין לפרש "פננה" ומשמעות הסכת פנויין לזר או חורך ארץ
עוג היה סמכה לארץ סיכון ובריך ישאה הם הרכבים מזו ול "יעליות" מדרום לפנים, ומעתה, "מתו
— משמעו של — ויפנו וועל" (תני' כא, כד) — מאיזה מעשה ומה פנו להם במעשה עלייתם זו?
יש אמורים: מאחר שאת — מלחתת סיורן עשו — ישאל — באלול, בחודש דשניא,
שהרי נאמר מלעילה מכן שמות אהרן, בmittot אהרן נאמר (במדבר ל, לח) שהיתה "חדש חמיטי" באחד
לחדש", ונאמר בה מיר שם ס' כ, כת): "וַיִּבְנְכוּ אֶת אַהֲרֹן שְׁלִשִׁים יָם בֵּית יִשְׂרָאֵל", והרי עכבר כל חורש
אב, ומשחכוב מספער על המלחמות שחי זו מיר עד כאן, הרוי כי באול הוי, וגם מלחתת סיון זו
האמורה למלעילה בסמו, היה באול, הרוי עתה במלחמות עוג בא הכהוב לזר כי לא מיר ובסמו
בזמן היתה אלו נזר להם וישבו באורץ האמור'A, כאמור, ומשיער אלול, ועשן את הרגל בתשתייר, באור
ראש השנה ויום הcapsים והרגל של חג הסוכות ומן שמחה, ואחר הרגל — עשו את כבנתויה, שם.
עיי'ו) — מלחמת עוג — זו, וזהו "ויפנו" — פנו להם ממעשה שמחת הרגל, כמה דעת אמר

מסורת המהירוש
לא. ושב שරואן בכל
שי' האמור'A התויה
בן נב' בתי' נב' ליש
בן תשaws.

כו"כ) 'תְּבִנָה וְתִפְגּוֹן עִיר סִיחָן' 'כִּי אֲשֶׁר יָצָא מִחְשָׁבָנוּ
אֶכְלָה עַר מְוֹאָב' שְׁקָלְלוּ אֶת מְנוֹאָב שִׁימְסָרוּ בְּנָדוֹ (שם שם
כט) 'אוֹ לְךָ מְוֹאָב'.

לא. (כא, כה) **וַיִּשְׁבַּב יִשְׁرָאֵל בְּכָל עָרֵי הָאָמָרִי** נשטריך
יעזר (שם, לב) **וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת יְעָרָה** אֹוֹן מְרַגְּלִים

ידעת, את אשר תברך מבורך ואשר תאור יאר" (רש"י שם), וכאשר מצאו שם שלbam הוא הקוסט
והמקלל שבאותו הדור והוא "המושל" — המדובר דבריו במשלים, כאמור שם (במדבר כט, ז): "וַיָּשָׂא
שְׁלֹו וַיֹּאמֶר", וכך שמצוינו בנביא האמת לה' (ביהושע יי, ו-יד). כי "כֵל נְבָא שְׁנָפְרָשׁ שָׁמוֹ — כְּנַבְיא
(מגילה טו) — וְנָפְרָשׁ שָׁם אָבִיו" — עמו. גם אם לא נתפרק במקומות אחר על האב הזה בשם נביא
נבייא, הד' זה — נבייא בן נבייא, והרי שם כי כן, בטמא לעומה טהור, משוחרש שמו בקובוסות
ובמשל עם שמו של אביו הרוי שהיא אביו עמו באלה, ומ שאמר כאן "המושלים", הרי כי שני אלה הם,
וזהן אמרו: "בוֹאוּ חַשְׁבָה, תְּבִנָה וְתִפְגּוֹן עִיר סִיחָן, כִּי אֲשֶׁר יָצָא מִחְשָׁבָנוּ, להמה מקריות סִיחָן
אֶכְלָה עַר מְוֹאָב, בְּעַל מִפְוָת אֲדָנָיו", שקללו — הם בכאן, בלשון זו של חזון — אה מְוֹאָב,
שִׁימְסָרוּ — המואבים — בִּירוּ — של סִיחָן, ואמר על האמוריים שיפilio ויראו לילדו או
חשבנן ותובנן חשבנן מעחה כעיוו של סִיחָן, תהה שהריה עד אז עירו של מלך מואב הראשון שישו
ונלחם בו, וכאיilo כבר כבש סִיחָן מעחה הם ניבאים ומבדרים ומשכבהו סִיחָן צאה אש מלחה
מחשבנן זו ואכללה את שאר כל ארץ "קָרָר" זו של מואב. שהי' המואבים עד אז בעלי הרמות הגביהות
של נחל אונון (וכשי' שם), וכבר מראשם בקילו על מואב ואומותיו: "אוֹ לְךָ מְוֹאָב"
— וכל שאר הקינה הוא מראש, מקללים בלשון קינה על המתקל בפיהם, וזה שהכתב אורן כאן:
"עַל כֵן יָאמֶר". כמובן, מפני שהקב"ה מהבב את ישראל ושומר את ישראל מגול בעולה ומבקש
להורש לישראל גם את חשבנן ובנותיה שהו בתחילת השם של מואב, שכן לשראל כותה לכבות ולהורש
ממאוב עצמה עד עת קז, על כן תן בפי אלה לקל את מואב שיטול הארץ ליר' סיון ומיד סיון
חפול ליר' ישראל, בנדרש למעלה.

לא. **וַיִּשְׁבַּב בָּאָרֶץ הָאָמָרִי וַיְשַׁלֵּחַ מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת יְעָרָה וְאֶת בְּנוֹתִיהָ**, ולמעלה (נספקה כה).
奧مر הכתוב: **וַיִּשְׁבַּב יִשְׁרָאֵל בְּכָל עָרֵי הָאָמָרִי**, הרי שכבר ישבו בכל ערי האמור'A, ולמה אם כן
היה צריך עוד לשולח לרוגל את יערו כדי ליכודו לירישה, אלא שלמעלה בא הכתוב לווד שמשכניינו
ישראל את סיון עצמו והורשו וכבשו את חשבנן ובנותיה, המבקרים החזקים של האמור'A, בא מותן
כך לבסוף שיישבו "בכל" ערי האמור'A כולם מל' כל שיר, וכך מסוף הכתוב את אשר עשו בעת
שכבשו, שכasher באו' ישראל לכבות את העיר האמור'A, את יערו, הקדים הכתוב לומר' כי
משיבשו יושוא' בא"ר ז' האמור' עדרין לא ישבו בכל הערים כי — נשתריך — להם עדרין לכבות
את — יערו, עד שלשלח משה לרוגל אותה ולכבשה ולהירשה (וז'ו).

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת יְעָרָה וְוַיָּרֶשֶׁת אֶת הָאָמָרִי אשר שם, משלו אמר כאן
"וַיִּלְכֹּר שְׁרָאֵל אֶלְאָוֹלְדוֹ" ובסמרק מייד אל שליחות הירגול, הרי כי "וַיִּלְכֹּר" מוסב על המרגלים
שנשלחו, ולומר כי "המרגלים" — עצם,بعث שהלכו אליה לרוגל, בה בשעה הם — לגדות" (רש"י
עה'ת כא), וכשהוא אומר "בְּנוֹתִיהָ" הרי הוא אומר "אותה ואת בנותיה" (כמשמעותו לשון רש"י, והרד"ל
כאו), שכן — **אֹוֹן מְרַגְּלִים** — שליח משה באו'ה שעיה, הם "כלב פונחס" (תני' כא), וכאשר

אונקלום

וַיִּרְשֶׁת אֶת-אָרֶצָׁו מִאָרְנוֹן עַד יְרֵיכָל עַד
בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עַז גְּבוּיל בְּנֵי עַמּוֹן:
ה וַיָּקֹח יִשְׂרָאֵל אֶת בְּלֵיהֶרְעִים הַאֲלָה
וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל-עָרִי הַאֲמֹרִי
בְּחַשְׁבּוֹן וּבְכָל-בְּנַתִּיהָ: ט פִּי חַשְׁבּוֹן
עִיר סִיחָן מֶלֶךְ הַאֲמֹרִי הוּא וּהְוָא
גָּלָתָם בְּמֶלֶךְ מִזְּאָב הַרְאָשָׁׂׂז וַיָּקַח
אֶת-כָּל-אָרֶצָׁו מִזְּדוֹ עַד-אָרְנוֹן: ט עַל-פָּנָים

٤٧٦

וּר חַחִים

חסלת פרשת חקת כוכב רחוי לכוון נגיו, ומנוּי כי נחלמאות פועלות כתולדה ממוליך יוסג לכמהיל הבנפ' וככוגן צמיות:

חטאת פרשת חקkt

אונקלום

שכז במדבר בא חקט

בָּאָרֶץ לֹא נִטְהַ בְּשָׂדָה וּבְכָרָם לֹא
נִשְׁתַּחֲוֵה מֵבָאָר בְּדַרְךָ הַמֶּלֶךְ גָּלָד עַד
אֲשֶׁר-נִעַבֶּר גַּבְּלָה: ט וּלְאַצְּהָן סִיחָן
אֶת-יִשְׂרָאֵל עַבְרָ בְּגַבְלוֹ וַיַּאֲסַפֵּ סִיחָן
אֶת-כָּל-עַמּוֹ וַיֵּצֵא לְקַרְאַת יִשְׂרָאֵל
הַמְּדֻבָּרָה וַיָּבֹא יְהֹעָזָה וַיַּלְחַם
בַּיִשְׂרָאֵל: טט וַיַּבְחוּ יִשְׂרָאֵל לְפִירְחָבָר

לקט בחד

תיקון לפגם הניגל הוכח, ובאמת מזווע שבת הא גני תיקון לות שבחות היא פגימות מעין פזה"ב, והוא הפוך מורה מלך במכוון בפדריא כשת תיב זבור ובעמלק, כתיב זבור. והבן:

ע"כ יאמחו המושלים באו השבען. בש"ט ב"ב (ע"ח) מאי דכתיב על אין יאמרו המושלים גור' המושלים אל' המושלים ביצרים באו וגהש השבונו על' עולם הפסר מזוזה כנגן שבדה זבור עבירה כנגן הפסדר יש להזכיר הלא המושלים ביצרים היה מן המעלות הגדולות שנאמרו באע"ה ואלייעור עבד ומושל כל אשר לו ושליט ביבלו' ממותה, הם איז' עוד לשוב השבונו כל בסוג אחד לחשוב אם יותר טוב או זה. אך נראת דתנה אזהוב ושונא פסל לדין כי לדין בדרכ' צירק שי' היין מפשט כל גינויו, ולכאורה אריך יובל איש המוטבע בחומר להשוב את השבונו וזה הלא הוא מל' גינויו ואיתו יכול לראות ולשפט לבן, וראה כי ירושה לאז' ואת להם לאומה היישראלית מבקות העולם. באשר הם היו וומסתים מלהופר ולא היה להם שום גינויו, הם פחוות הפתחה לאזוב השבונו של עולם, ושוב כל ישראל יכלים להשוב ע"ס סיווע המושלים הניגל. והנה י' מלכי בען הם שבע המזרות הרעות כנודע' שהי' צויכים ישראל לנ azimuth ולרש המדרות הדורות ואלה זה ע"י השבון הנפש מתוכם או את המדרות הדורות, וזה סיכון מל' האמור שישוב בחשבונו, ואמר כ"ק איזומיר הרי'ם זבליה מגור זי' שוה הוא שישוב בקרוב כל איש ומגעו' לחשוב את עצמו. והנה לבבוש את סיכון הניגל נזכר לה משה רבינו ע"ה דוקא בכחו הניגל שמי' מופשט מכל הצעירות והחנופה. ע"ז הי' החיהון ידר' ישראל גדר, ישראל סבא וגדר (מיכח') תנו את הסדור בלבם ואיתם גגלים בפייהם שנאי' ויאמר מהן בלבו וזה הוא קליפה ומקדור השק' שרשעתו היא ג'ב' בפנימיות וכחות לשוןrina, ובפדריא דרכו של עמלקם להשוב הצדיק הזה, גנטולקו ענני' הכהן, שעמו נוצץ הקידושה שלחו' לה, שהרי סייעתו להרשי' ערו' יותר. ומאהדר שפגמו בנוצץ הקידושה שם פנימיים ע"כ הסרו' העשה אותם פנימיים. ע"כ בא הלחם עליהם הבוגרי מל' ערד שהוא עמלק ימ' ש' שדרשו' מה ליל' זה מה ליל' ערד אחריו ידר' ודרותם אל 'הסלע' בהיא הידיעה שהוא אוthon הסלע שמי' מכבר ולה' י' דיבור דבר. ובאמת כי רצון מרעה' הי' דיל' קידא לאוthon שלילעת טוב תלהו' ושאר מקריו לא יצא' ידי' חובתו לעומת גודלות הש"י, וממחמת זה הוא שפל בעיניו, ע"כ אין זו עני' להשבע' נשמי' מזוזה ולא קידושה אלא שחווב' השבונות ואמר הקודם דמעלת מרעה' שלא' קידושה, רענן קידושה הוא דבר שאין לו כינוי כבודם ייל' (סנהדרין ז'ב סע' א) צדיקים שעמידה הקב'ה להחיותן אינם חורורים

למה לא נאמנה רשותה על התברר עד כהן

על גבול הארץ אמר לאמר יאסף אהרן וג'ר. ברש"י מגיר מפני שנתחרבו אז להתרבר לעשו הרשע נפרצו מעשיהם והסורי הגזק הוה הנה שמעתי מב'ק אבוי איזומיר זבליה כי עשו רשותו היא בפנימיות וחינניות הוא פושט את טלית ומראה שהוא שוחר ושהתחרבו לעשו פגמו' בפנימיות וכל חסכו הצרעל הוה והוא אהרן שה' פנימיות וכל איזותיו מוריין ע"ז כמכואר במרה'יל ולכך מכח קידושו עשה לכל תושואל פנימיות שלוי מוכסם תחת גן' הקבר. עכדרה'ק יש להזכיר הלא הזרכו לשילוחו אז' וכן שלחו בוון' ונראה שהפוגם הי' מה שוחרר לו לשון אהוה אכל השלחות עצמה והתה' קידשו' ע"כ נבע לדורותה שמי' כב' קידושה מטה' והר' שוכת להרזה שובי' רבעה טעם פרה ואחר שוכת להרזה שובי' יידק מה שלא נרבה פרה שברמו בה שטעמו דודע למגיד'ה, אמרם זיל לך אני מגלה טעם פרה וללאו'ר' הויה, פדר קידום שת' הארבאים, והבן:

הקשה המפרשין אחר שכונת הש"י היהת לדבר אל הפלע למלה אמר קח את המתה ונראה דתנה מה שבעטם הראשה היה' צרי' להסאה ובפעם השנין הי' זי' בדיבור לבה' כבר כתכנו בשם' כ"ק אבוי איזומיר זבליה' שמי' רינו' כמו ת'ק' שנשאר בו עוד רושם מהפעם הראשה ולא' זי' צרי' עוד ותשמי' מצזה נורקין, מואה נראת הקידושה ותשמי' מזזה נורקין, מואה נראת הקידושה ותשמי' קידושה שאר' בהם רושם הקידושה ותשמי' מזזה אין נשאר בהם כלום, ומרא'ה ממחמת בודאי' הי' צרי' ג'ב' הכהה כמו' בפעם עירונתו' חשב את הסלע שהוא עצמו' הגור שבחרב לתשמי' מצזה זו ייכור הכל על' וכון' וחיו לא טעה מרעה' בנובאות, ע"כ רמ'ב' (פ' קדרה) בפסק הדריל' זיל' והלילה של' יין' משה נבאו'ו' ויטעה בת' אד' זיל' כי מה שצוו'ו' רקחת המתה, היינו באם' ה' סלע' אחר' כי' הש'ת' ירע' שיאמר לו אח' כ' בנו' מה' סלע' זה מה' ליל' ערד אחר' ידר' ודרותם אל 'הסלע' בהיא הידיעה שהוא אוthon הסלע שמי' מכבר ולה' י' דיבור דבר. ובאמת כי רצון מרעה' הי' דיל' קידא לאוthon שלילעת טוב תלהו' ושאר מקריו לא יצא' ידי' חובתו לעומת גודלות הש"י, וממחמת זה הוא שפל בעיניו, ע"כ אין זו עני' להשבע' נשמי' מזוזה ולא קידושה אלא שחווב' השבונות ואמר הקודם דמעלת מרעה' שלא' קידושה, רענן קידושה הוא דבר שאין לו כינוי כבודם ייל' (סנהדרין ז'ב סע' א)

והבן היט'ב:

ולפען שנאמר וה' הנשא' בצעין הנותר בירושלים עלה בצעמו' ונפעלה לשער הנור', והנה בפרק איזומר' איתא במדרש' (פרק ז') עה' מוקש בעבורים שיש בו שבע שבע י"ל' והוא מ"ט. כמו' שדרשו' על הדרה מוקש שבעתים שיש בה מ"ט פנס' כי' ונראה שהשקל' הארי' זיל' את לה'י' כט' מונת' שב' רשותה שמי' שובי' רשותה עדרה' ע"כ נראת שנעשה במת' פנים' שב' שור' עלי' שער הנור', וע"כ לא תגלה טעם הדרה חוץ למוציא'ה כמ"ש חז' לאחרים חוקה כי משה באשר וכח' לשער הנור' זיל' לאחר' לודיע' עם מטה' ולפי האמר' שב' זיל' לא מחר' שוכת להרזה שובי' יידק מה שלא נרבה פרה שברמו בה שטעמו דודע למגיד'ה, אמרם זיל לך אני מגלה טעם פרה וללאו'ר' הויה, פדר קידום שת' הארבאים, והבן:

ענין מי המרכיב. כ"ק אבוי איזומיר זבליה' הגיר דרומה אמרו זיל' (Megila' כ"ו) תשמי' קידושה נגנו'ן

ודרושם מהפעם הראשה ולא' זי' צרי' עוד הכתא' והנה כי' אסם' הי' אוthon הסלע' בעצמו' שבפעם הראשה אכל אם' זי' סלע' אחר' בודאי' הי' צרי' ג'ב' הכהה כמו' בפעם הראשו'ו' השב' את הסלע' שהוא עצמו' הגור שבחרב לתשמי' מצזה זו ייכור הכל על' וכון' וחיו לא טעה מרעה' בנובאות, ע"כ רמ'ב' (פ' קדרה) בפסק הדריל' זיל' והלילה של' יין' משה נבאו'ו' ויטעה בת' אד' זיל' כי מה שצוו'ו' רקחת המתה, היינו באם' ה' סלע' אחר' כי' הש'ת' ירע' שיאמר לו אח' כ' בנו' מה' סלע' זה מה' ליל' ערד אחר' ידר' ודרותם אל 'הסלע' בהיא הידיעה שהוא אוthon הסלע' שמי' מכבר ולה' י' דיבור דבר. ובאמת כי רצון מרעה' הי' דיל' קידא לאוthon שלילעת טוב תלהו' ושאר מקריו לא יצא' ידי' חובתו לעומת גודלות הש"י, וממחמת זה הוא שפל בעיניו, ע"כ אין זו עני' להשבע' נשמי' מזוזה ולא קידושה אלא שחווב' השבונות ואמר הקודם דמעלת מרעה' שלא' קידושה, רענן קידושה הוא דבר שאין לו כינוי כבודם ייל' (סנהדרין ז'ב סע' א)

לכשנחים וחשיבותם של עולם — לראות את הנולד, כמבואר כאן — מעלהבון להשכל הפסד מזויה כנגד שקרה ושביר עבירה כנגד הפסדה! (move בא"ל אליהו בראשית עמ' 78).

אפשר להסביר להשוואה בין מה שאירע בחשבון לבין "חובנו של עולם", דרכו של היצור הרע לפותת את האדם על ידי יצירתי תחושה של נעימות וסיפוק בשיטת העבירה. בכך הוא גם מעניק לעוברי העבירה הרגשה של "מנצח", ומצליח עד כדי זלול באלה שאים מצטרפים לעולם החטא והפשע.

אבל המיציאות האמיתיות היא שככל צעד עוד ועוד בעקבות היצור הרע מוביל אל עבר פי' פחת, לטומאה ולגיהנום. לא נצחון כי אם להפסד הנורא ביוור! נמצוא, אסן כן, שמצוותו של החוטא הוא בדיקון מצובו של סיכון בעת כיבוש חובנו. גם לו היה נדמה כי כל צעד אל תוככי חובנו המכbast הואה צעד נוסף לקראות נצחון גדול. אך האמת שנטבררה לו אחיך היה שכלל התקומות היה צעד נוסף לקראות התבוסה, שכן כל נצחונו לא נועד אלא "לטהר" את חובנו — לאורם לכך ישראלי יכול להלחם עליו. נמצאת איפוא שלא נצחון היה אכן כי אם הפסד.

על כן, אומרם המשלים ביצרים: חמי מוחשב הפסד מזויה — לפי השקתו המתועה של היצור הרע — כאלו מקיים מצווה מפסיד משחו — כנגד שקרה. ו"שקר" עבירה — אותה אשליה שיוצר היצור בלב החוטאים כאלו יש כאן שcar ונצחון — כנגד הפסדה.

המוחשב "חובנו של עולם" — ניצץ בשני העולמות

"על בן יامي המושלים באו חובנו וגוי" (כא, ז)

"על בני אימה המושלים — אלו המושלים ביצרים וכו'" (בבא בתרא עה).

אחד מטכיסיסיו של היצור הרע הוא להניח לאדם לקיים מצווה קטנה במטרה להכחיש בעבירה גדולה הרבה יותר.

שיטה זו של היצח"ר, אמר הגר"י ניימן זצ"ל בספרו "דרבי מוסר", מקבילה לשיטת ציידי עופות המניחים בתקון המצודה מכל ציפורים. מגמתם ברורה. הם אינם עושים זאת מתוך כוונה לדאוג להזנת העופות, אלא מפרישים מעט אוכל משליהם, כדי שעליidi הווינו רוחם גדול. כך היא כאמור, גם דרכו של היצור, לעיתים מאפשר לאדם לקיים מעט מצוות, ועל ידי כך מפילו בפח העבירות.

בail המוסר משלו על זה משל, מלך שקר לאחד משריו והזהירו לבב "יתערב" עם שום אדם. (התערבות היא התחריבות כספית הדדיות בין שניים, שבו מותחיב המPsiיד בויקוח לשלם לחברו סכום כסף כלשהו). לאחר מכן נפש השר עם אדם שامر לו שיש לו, לשאר, גבוניות. לאחר שהשר חחשיך דבר זה, עובדא זו אמר לאויאש: "אתון לך מהה אלף וזה אם איןך גיבן, אבל אם חנק גיבן תנתן לי אתה סכום כזה".

גרא"ב ז' ז'קן י"ט ג' גיגי ג'י' פ' ט' ג' ג'ג' ג'

פרשת חזקיה

רכד

ל "חובנו של עולם" — הדומה לועלמו של קבש העיר חשבון ←

"על בן יامي המושלים באו חובנו וגוי" (כא, ז)

"על בן אימה המושלים — אלו המושלים ביצרים וכו'" (בבא בתרא עה, ב).

בקיץ של שנת תרפי'ב הزادן מויר הגורא לאפיאן זצ"ל לעיר וילקאויסק. במקומות שבהם או רוח ההשכלה. המון העם נתפתו אחריה, ורבנים הוציאו את בנייהם מן השכלה, בשחוותו שם דרש מויר הגורא בשחתת הכנסת המגדול שהייתה מלא מפה לפה. כדרכו בקדש דרש בלחתת אש קודש, ולפי עדותו של הגורא קורזון שהיה ראש ישיבת במקומו החואן, עשו הדברים רושם עצום וחוללו מהפהה של ממש. התוצאה היה שרבים חזרו למוטב לחנן את בנייהם ל תורה ולשלוח אותם לישיבות קדשות.

בתוך דבריו אמר מויר הגורא העלה נפלאה בענין של "בוואו חובון". וככה היו דבריו: וכי חובון עיר סייחן מלך האמרי היא, והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידיו עד ארנון, על כי אמרו המשלים באו חובון וגוי". ידועים דברי הגම"י עמוון ומואב טהרו בסיכון" (גיטין לח). כלומר, על שיישאל נאסר לחלים עם עמוון ומואב, אך כאשר נכבה חובון — שהיתה עיר מואבית — על יידי סייחון, היא "נטהרה" מאיסור המלחמה בה, ובכך התאפשר לבני ישראל לכobsה מיידי שליטה החדש — סייחון.

יש להניח שכאשר גבר סייחון על מלך מואב ולחק את כל ארצו מייד, שמה נצחונו שמחה גדולה, וייחס את הצלחה לכוכו ולגבורתו. הוא בודאי לא ידע שלמעשה לא היה נצחונו אלא חובון של שמים כדי לאפשר לבני ישראל לכobsה את העיר חובון. זה הינו משמעו של הפסוק "על בן אימה המושלים וכו'" — דהיינו, עתה מעששתה חובון לעיר סייחון יכולים ישראל לצור עלייה ולcobושה, שכן מעשייו היא נקראת "עיר סייחון". מכאן יכולם אנו ללמד על דברים רבים הנעים בעולמו. אדם מתווך וטורה הרבה להשיג ורכש יקר — בית, נחלה, מכשרים יקרים ומשכילים וכדומה, ואשר הוא מושג את הדבר הנכוף הוא שמה שמה גדולה. כמו כן כאשר ממשלה מחליטה לבצע עניינים גדולים או לצאת למלחמה ומצלחת להביא את תוכניותיה ליד גמר טוב ומצוץ, היא שמחה ומורצת מן היכולת שלה.

אך האמות מתבררת לבסוף כי לא כוחם ועוצם ידים שעלה להם את החיל הוה, אלא שלוחי ההשגה העלינה היו, לדעתם או שלא לדעתם, כדי לקבל שכר, או להפרע מהם או מאחרים.

וזה גם כוונת חז"ל בדרשות על פסוק זה. המשלים ביצרים אמורים להמון העם: מדוע הנכים רצים-אצטם אחר תענוגות העולם הזה? באוו חשבו! באוו וחשוב חובון של עולם על ידי עיר חובון עצמה: הרי אילו ידע סייחון שלא עבورو הוא כובש את חובון אלא כדי ישראיל יוכל לקחת אותה עם כל הארץ מזיו, לא היה נכנס כלל למורהה זו. וכך צריך גם אדם לעשות חובון בונגע לדידיפותיו אחר הבלי העולם הזה והתעוגו.

והנה קב'ת קדמוניים בידינו ושיע' ייז' ס' רפח פט' לכתוב על המזווה לשימרה אלו השמות כחו במקס'יו בז' נימטריא ר'ג, והן חמה לשימרה בפתח לישראל. והנה בקלוּפה סיחוֹן ע'ג נם בן בנימטריא ינ'יר, חשבנה דדין בחושבנה דדרין, והן חמה שאמרנו רכוטינו ז'ל ויקד פה, ס' כלום נתכוּן אבוי יש' וכו', ווי' יאספנ, בהשגתך הנפלאל היה מה שהיה עד שהזאתני אל הפועל. המשיכו על דבר ימצא, טוב טעם ודעת:

תחת המציאות, והנה אמר עורת' היה (הוא סוד עורת'), אויר מ' רקי'ע בע'ל, בגין שם עת' אל תמשני ואל תעובי אלק' ישע, כי אבוי ואמי עבוני (בחותי בכח אצלם כמו שאמרנו רכוטינו ז'ל ויקד פה, ס' כלום נתכוּן אבוי יש' וכו', ווי' יאספנ, בהשגתך הנפלאל היה מה שהיה עד שהזאתני אל הפועל. המשיכו על דבר ימצא, טוב טעם ודעת:

רלא.

האותם, סיחוֹן ועוג היו מנעלין של ארץ ישראל וישבו סמוך לפתח ארץ ישראל, בהיותם בד' האומות היו הם עומדי' לפתח ושמורים אותה (כיפור פט'). והנה ישראל נטלו את ארצם וניתנה לנחלת לשני המפות וחצי המטה, בין ים צירופי הוייה הן חמתה מארים ל'יב שבטים, לכל שבט צירוף אחר (פי' האחד לו יצירה פט'), והנה יונע לשני המפות וחצי המטה ב' הווע' וחצי, בנימטריא סך הכל, בגין אדני שפת' ח' וחילם נ' י. סוד הפתחה שנפהה הפחה של ארץ ישראל.

והנה הוא סוד מז'וֹה בנימטריא אדני שנקבעה בפתח, הינו שקבעו בני ישראל ב' המפות וחצי המטה, אשר השמות המPAIRים בהם הם בגין מז'וֹה, הוא סוד המזווה שקבעין בפתח קודם הבנינה אל הבوت.

צבי תפארה

זה מי' יצא הדבר, כי רוד היה תיקנו של אדם הראשון ונשתחו, עין כל זה בספר ששרה מאמרות אל הכהנים, והוא קלה וקלח, ריה ולח רלה. מצוה מז'וֹה - לעמוד קליפה. סיחון ונגו' שומרו על ארץ ישראל סיחון ובמגלה עמקות (אשן פט), סיחוֹן ער'ג בנימטריא ג'ר', להבדיל מינן השמות האל הכהנים, עין כל הנזק עוג שומרם לבן הנזק הקדושה כליפת סיחון ועוג היו שומרם לבן הנזק הקדושה אל הכהנים, והוא מז'וֹה. עוג במקדש מ'ך ישי' שלdot לא גלו ישראל נארכס ונבנת בדור הראשון), והינו דתנן לא גלו ישראל מארצים עד שכפרו רבלה. עין שור בענין זה בגין ישבר מארוי אלל (אמור א'oit ט, ובלקוטי מהרצ'א פ'blk וויה וכבר). רבלה. עין שור בענין זה בגין ישבר מארוי אלל (אמור א'oit ט, ובלקוטי מהרצ'א פ'blk וויה וכבר).

צבי תפארה

בנימטריא אדני, והנה השם אדני' הרה הפחה אורוֹן, בסור עלי' לרמות שבית שב' (וחילם נ' י. ט' כב'לו איננה ביה), והנה ארץ סיחוֹן ועוג והשער לתפלת המטהל, על בן תיקנו אדני' שפט' היטה נחלה ב' שבטים וחצי, אם בן הנחל' אל' ר' ל'יא. קודם לתפלת, ובכפלת אדריכת' תפחה (וחילם נ' י. ט' כב'לו איננה ביה), והנה אמר ואחתנן אל הוייה בעת דמיא (רכמי ר'ו). והנה אמר אחורי המזווה כ' הווע' וחצי הוייה, בגין אדני'. ועל שורה מלה' ס' א'ו'ה ר' ל'יא. עוג במקדש מ'ך ישי' שפט' הפחה ההוא (וחילם נ' י. ט' כב'לו איננה ביה), בסוד אדני' שפט' הפחה וכור', לאמר לדורות שיאמר אדני' שפט' הפחה קודם תפילתם. א'ו'ה דלה' האחותן ט' ד'יה וויה ב'ognimtz'א מז'וֹה'.

למה כתובין אחורי המזווה

'אדני' שפט' הפחה' קודם התפלת' השם 'ז'וֹה במקדש ב'ז'וֹה' הנה כל שבט הוא צירוף מיהור משם הוייה, כל שבט מקבל מצירוף מיוחד מן שם הנכבד שיש לו י'ב צירופים, והנה ב' מפות וחצי המטה,

בשער**י** סיכון וועג המועדים קעג

שאלות השומרים של צד הטומאה כוחם בכך שמבטלים את בר ירושל מילשאות חשבון הנפש וממילא מלמנעו לתקן את מדתו הרוות.

סגולות המזווה לעודר אדם משקיעתו בהכלי החומן

בוחה של מזווה הוא לשומר על מה שמבפנסים ממנו וכמו שכתבו הקדמוניים שם שרי הכתוב על המזווה נוטריקון שומר דילות ישראל, והיא שומרת את בית היהודי שלא תחדר לתוכו השפעת רשות הרבים. וכן מבואר ברכ"ם סוף הלכות מזווה, וכן מן שיכנס ויצא יגע בידו השם שלו הקב"ה והוא כור אחותו ויעור משנתו ושגתו בהכלי החומן וידע שאין דבר העומד לעולם ולעלמי עולם אלא ידיעת צור העולם ומיד הוא חור לעתו והולך בדרך מישרים עכ"ל. וכן מפורש בדברי הנגר"א (ארות אליה, האוניה) עזה"כ "בגשר יעיר קנו", פירוש שדרך הנשר כשרותה להוליך בנוי מקום למקום בשם מושגים ישנים, מקשך בכנפו לעירם שיקוץ משנותם. ובאותו קטע שם מפרש הנגר"א שכenso יעיר קנו זה מצות מזווה, כלומר שכחה של מזווה היא היכח לעודר אדם משננו.

חודש אלול הוא המזווה להימים הנוראים

כבר הבאנו לעיל את דברי האגרא דפרק שעבור הירדן הוא הבדיקה מזווה לא"י. וכשם שבבדיקות "מקום" היה עבר הירדן מזווה א"י כך בבדיקה מן אלול הוא מזות הימים הנוראים. וורוק ותשכח דבר פלא שעיה"כ "עיני ה" אלליק בה מראשית השנה עד אהדרית שנה" שפסוק זה מדבר על מעלה א"י, דריש חיל שמרשתה השנה נידון מה שהיא בסופה. הדרי לך קשור ישר שבין ראש השנה לארץ ישראל. אם כן כמו שארץ ישראל מזווה היא עבר הירדן כך ר'יה יש לה בבדיקה מזווה והוא חדש אלול שמעורר את היהודי לחשוכה.

מעתה מובנת היטב ההשגחה הנפלאה מדרוע וROLE בחדש אלול נצחו ישראל את טיחון וועג. שהרי הן הן הדברים שחודר אלול הוא ממש הפק קליפתם, שהודש זה מזות הימים נוראים בכך שהוא מיוחד לחשבון הנפש. ומפני שבחדר נצחו ישראל את כוחות הטומאה, אך הורישו אותה סגולה לכל בר ישראל בחדר נצחו החשבון הנפש ולבטל קליפה טיחון וועג. וזה שכתוב בתורה וכחבותם על מזותות ביתך שישוון מל' חשבון יושב בקרוב כל איש ומונע ממנה לעשות את החשבון, כי טיחון הטומאה הוא כנגד חפליין של ראש, שבעזר הקדושה טמל המחשבה של יהודו.¹ מבואר

גרא"י לערנות גודל ע.ב. כ

קעג בשער**י** סיכון וועג המועדים

מלחמת סיכון וועג

במספר מהה אפרים סימן תקפ"א סעיף ט' הזכיר שמנוגן אנשי מעשה לבסוף התפילין והמזוזות בחודש זה ע"כ. ונראה לאבר עניין זה על פי דרך העבודה.

סיכון וועג מזווה ארץ ישראל מה מצד הטומאה

איתא בחודל (במדרש יט"ו) שמלחמת סיכון וועג היתה בחודש אלול. עליינו לבאר השינוי שבין החודש אשר לפניו ומלחמת טיחון וועג. הענן יובן על פי דבריו העומקים של האגרא דפרק העומקים (אות ר'יה) טיחון וועג היו מנועלין של ארץ ישראל וישבו סמוך לפתח ארץ ישראל. בהיותה עדין ביד האומות היו הם עומדים לפתחה ושומרים אותה. והנה ישראל נתלו את ארץ וניתנה לנחלת שני המטות וחצי המטה. תבין י"ב צירופי הויה הן המה מאירים לי"ב שבטים, לכל שבט צירוף אחר.¹ והנה יגיא לשני המטות וחצי המטה ב' הווית וחצ'י, בגמטריא ס"ה מס' ספר אדנ"י שפתוי תפחה (וחלים נ"מ) סדר הפניה שנפתחה הפתחה של ארץ ישראל. והנה הוא סדר המזווה שבגמטריא אדרני שנקבעה בפתחה היינו שקבעו בני ישראל ב' המטות וחצי המטה אשר השמות המAIRים בהם הם מזווה הוא סדר המזווה שקבעין בפתח קודם הכניסה אל הבית. והנה קבלה קדמוניים בידינו לכתב על המזווה לשםירה אלו השמות כזו בgmtaria ר"י, והן מה לשמירה בפתח לישראל. והנה בקליפה, טיחון וועג גם כן בgmtaria ר"י, והן מה שמדו לשמירה לבכען ותחריו. ואשר באו ישראל סמוך לארץ סילקו השומרים מהפתח וקבעו מזווה לשמירה מעלה כנ"ל. ובמזווה נכתבם ג' שמות הב"ל המכטילים קליפה טיחון וועג עכ"ד.

טיחון קליפה שמתגננת לחשבון הנפש ולהתפלין של ראש

מבואר מהבריו הך, שישוון וועג היו השומרים על פתחה של א"י מאר עבר הירדן שלא תיכנס בה שום קדושה שתפקידו את ה' מרות רעות שוזן כנגד ה' אומות. היינו שלא יכנסו בה ישראל לנצחים ולשרש מהם מרות הלהל. ומפני שבקורתה המדות הרעות באה על ידי חשבון הנפש, מובנים היטב דבריו של בעל החזושים דרי"ם שישוון מל' חשבון יושב בקרוב כל איש ומונע ממנה לעשות את החשבון, כי טיחון הטומאה הוא כנגד חפליין של ראש, שבעזר הקדושה טמל המחשבה של יהודו.² מבואר

1. כל חדש יש בו צירוף אחר של שם הויה של ר' ידו נשפעים האורות של אותו חדש. וידוע שה"ב חזושים כנגד י"ב שבטים.

2. שם שמואל פ' חקת תרע"ג. ופירש שם ג"כ שעוג היושב באדרעי כנגד חפליין של י"ד, שפירוש אדרעי הוא זרוע.

בשער **המועדים סיכון וועג**

קעה

עליך" – שם ד' בגמטריא חשבון – שפט אמר ליקוטים פ' ה' הקט. שקר על ידי חשבון זכרים לתפלין של ראשו, ובעהשית'ת חדש זה ייכן אותנו להיות יראי'ה, כי במה שנבדוק כשרותן של המזוזות והחפליין נבטל מעצמינו טומאת סיכון וועג שבגמטריא יגר, ונזכה לממדת "יגר" שבקדושה שדרא מודת הראה כרכטיב (כמביר כבג' "יגר מואב"). כלומר שהימים הנוראים תשפחו גם על ימי אלול. ואם נצליח בעבודה זאת נזכה לברכת הש"ת "זאתם תהיי למלך כהנים" (שםות ט"ה) שעליה כתוב בעל התורות ד' במסורה: מלכת כהנים, שהוא חז' לגבולותיה של ארץ ישראל. כך חולש אלול הווא התפשטות הקדושה של הימים נוראים לימי החול עד שתתקעו חכמים שחודש אלול ירצה במקצת לר'ה בתקיעת השופר בכל יום, וליר'ב באמרית סליחות שיש בהם הי'ג מדות. וענין זה של התפשטות הקדושה לתחום החול מיוחד הוא לע יעקב אבינו שחרי כתוב בספר שם משמוואל סוף פ' ויצא ששמירת שבת ביעקב אבינו נלמד מן הכתוב (בראשית לג,ה) "ויזהן את פני העיד" שפירשו שקבע תחומיין. ומובן שהוא געשה מבער יום כדי אין של תוספת שבת, כן תוספת קדושת א"י מכח יעקב היא באה, ועל כן נתפשתו לו הקדושה בעבר הירדן, עד שבגינדי שהוא מעבר הירדן באו לקראותו מלכיא ארץ ישראל⁴. מבואר שייעקב אבינו קבע תוספת שבת ותוספת קדושת א"י אשר שנייהם תוכנן כתוכן המזוזה. כמו כן תיקן גם את המזוזה לר'ה בכך שלקח מעשו את חדש אלול והורישו לו יצאנין.

בשער **המועדים סיכון וועג**

קעד

יעקב אבינו לך חדש אלול מעשו

← **איתא** בזודה"ק (פרק עה) שחודשי הקיץ תחמו אב ואלוול היו יורשת עשו אלא שליח יעקב אבינו ממננו את חדש אלול³, ולאור דברינו מובן מכאן מדרע לך יעקב אבינו את חדש אלול בדוקא. שחרי כל ענין של מזוזה מצד הקדושה הוא ענין התפשטות הקדושה אל תחום החולין, כגון מזוזה שמוקמת על הבית מבחוץ, וכמו כן עבר הירדן שהוא חז' לגבולותיה של ארץ ישראל. כך חולש אלול הווא התפשטות הקדושה של הימים נוראים לימי החול עד שתתקעו חכמים שחודש אלול ירצה במקצת לר'ה בתקיעת השופר כל יום, וליר'ב באמרית סליחות שיש בהם הי'ג מדות. וענין זה של התפשטות הקדושה לתחום החול מיוחד הוא לע יעקב אבינו שחרי כתוב בספר שם משמוואל סוף פ' ויצא ששמירת שבת ביעקב אבינו נלמד מן הכתוב (בראשית לג,ה) "ויזהן את פני העיד" שפירשו שקבע תחומיין. ומובן שהוא געשה מבער יום כדי אין של תוספת שבת, כן תוספת קדושת א"י מכח יעקב היא באה, ועל כן נתפשתו לו הקדושה בעבר הירדן, עד שבגינדי שהוא מעבר הירדן באו לקראותו מלכיא ארץ ישראל⁴. מבואר שייעקב אבינו קבע תוספת שבת ותוספת קדושת א"י אשר שנייהם תוכנן כתוכן המזוזה. כמו כן תיקן גם את המזוזה לר'ה בכך שלקח מעשו את חדש אלול והורישו לו יצאנין.

העבודה החטמונה בבדיקה המזוזות והתפלין

עתה נבין את מנהג ישראל לבדוק בחודש זה תפלין ומזוזות. שהרי המזוזה כמו התפלין מסמלים את מהות חדש אלול כմבואר בארכיות לעיל ימים שבהם צריך כל יהודי לבטל את קליפת סיכון וועג ממנו, שהם מקובלות למצות מזוזה ותפלין. לכך חייב הוא לבדוק את התפלין הרוחניות שלו הינו לעשות חשבון הנפש על מעשיו שכזה מבטל קליפת סיכון מלך חשבון, ויזכה עיר'ב לקיום הפסוק "כי שם ה' נקרא

3. אפשר למצוא רמז לרעין זה הפסוק וידו אווחז בעקב עשו. שהעקב השיך לעשו שהוא אלול העקב והטוף של השנה, עכ"ז יעקב היה לו אחיה בעקב וזה, שלקוו ממנה.

4. רעין זו שייעקב מירוח לחוספת קדושה נמצא גם בדברי השפת אמר פ' וירושל'ם עה' וירא אלקים אל יעקב עד בבא מפzn גונ' וקרוא את שמו ישראל. שבאייר השפע'א יזרה תחילה "יעוד" בגדיר זה: שייעקב מלא את התפקיד של השם יעקב בבלילאו וכשגמר עבודתו אז כה לשם ישראל שהוא עבדה וצדקה וכן כתיב בלשון עוד בחינת נחלה בלי מצרים נשמה יתרהה בלי גובל ושיעור ירוע עכ'ה'ד. ובזה מובן מה דכתיב (בראשית לא,ט) יקרוא לו לבן יגר שהדורותה שעוזא לשין ארמי הנכתב בתורה. ובאמת יש לשאל מודע נכתבה תיבה ותא בדוקא. אלא איתא בספרים שרומיים בכחונת הלשון המקבילה לעבר הירדן בבחינת מקום, גם הוא לשון שנתפקשה מכל לשונות העמים להורה שכחוב ושבעל פה. אם כן תיבת יגר מסמלת את התפשטות הקדושה בגדר סיכון וועג שהגמטריא שליהם כמו השמות שבמזהזה – יגר שנסתפקה לקדושה על ידי יעקב אבינו.

בלעם נתעלה משה רביינו ע"ה. אכן אחר הנקמה בבלעם כתיב אללה הדברים. עיין שמעינו (דברים י, ב) ה' מסני כי וורה משער כי מהר פארן דרשו ח"ל בזוהר¹ שעל ידי שלא רצוא לקבל מכך זה זורת והופע לבני ישראל. כן היה עתה מה נבנה הפרש בין נבאי ישואל לנביאי אומות. וכן ימצא מומחה לך לשון נב"ל.

במדרש² יוסף עליכם ובריס א, יא למה בירין בלשון תוספת שתוספותו של הקב"ה מרובה על העicker כי. הענן הוא הכרבה הבאה מלמעלה מן השורש שדייא דבר שאין לו סוף כאשר כתבתי כמה פעמים³ כי בעולם הזה חסר השילימות. וכל הכנסות שיש בעליים הזה לknות שלימוט. הכל כדי לזכות לסייע עליין. וזה כל החכמתה בענין היה חכמה להחימין ותיאלם כי⁴ אכן כל התהוכחות ערך להיות כדי לזכות להשפעת חכמה מלמעלה וכן בכל המדרות. והוא עניין השבת קדש נשמה יתרידה⁵ הכהן הבא מלמעלה. וזה התוספות מרווחה על כל העicker. וכן אמר וזה משה רבינו ע"ה על ידי שאמר (בריס א, י) הרבה אחכם שלא ישלו עין רע חס ושלום על זה תוהודה היה עין יציאת מצרים. ורקם מלחמות וכל המשמעות שננטעו במדרבן כמו שבתוכה מלחמות ואלי יתברך לזכות להשוער. ובשופטן הכל להשוער אין שליטות עין רע נב"ל. ובמשנה⁶ עשה רצונות ברצונך אחרך בטל רצונך פירוש שאדור תיקון המעשים צדיקין לבטל הכל אליו יתברך. כי בכל מקום שיש יותר תיקון שולט היצר הרע. עניין מי שגורלם מחייביו יצור גודל מנות⁷, אכן העצה

חיה לרוח ממלאה⁸. שעל זה נברא אדם המדבר. כמו שבתוכה (שעה מג, ב) עם זו יצירתי כו' תhalbתי יספרו. בחינת תורה שבעל פה להזיא מאפיין מלין להיעיד על הבורא יתברך כמו שבתוכה (שם) אתה עיד. וזה הכה מושרש בכל איש ישראל בפרט. וכן כמו שהוא בכל ישראל. וזה השורש נתעורר בכה העסק בתורה שבתוכה בכל עת שמיגען בתורה יגעת ומאחת⁹ הוא נב"ל שמתעורר בה המוטבע באדם על ידי הייעוד. וכן היה מתחלה על ידי קבלת התורה בדור שני נתעורר אחרך כה הכלל ישראלי. וזהו שאמרו¹⁰ משוכה לתורה אלה הדברים (בריס א, א). בחינת הדיבור שנשمر אחרך רק כלם כמו שבתוכה (שעה ט, ט) משה ידבר והאלקים יענו בקהל. דיבר לא בתיב. רק ידבר. והוא רמז על משנה תורה אלה הדברים כו'. כמו משנה למילך (אstor, י). כי מדרגות רבות יש בתורה כמו שבתוכה¹¹ משה קיביל מוסרה ליזושע בר. נמציא משה רבינו ע"ה הוא השני לשורש התורה מפני הקב"ה עצמו. תורה שבעל פה צריין יגיאות יתר תורה שבתוכה כמו שבתוכה במדרש תנומוא נח¹². וכן ראיינו כי קודם קובל התורה עניין יציאת מצרים. ורקם מלחמות וכל המשמעות שננטעו במדרבן כמו שבתוכה מלחמות ואלי יתברך לזכות להשוער. ובשופטן הכל להשוער אין שליטות עין רע נב"ל. ובמשנה¹³ עשה רצונות ברצונך אחרך בטל רצונך פירוש שאדור תיקון המעשים צדיקין לבטל הכל אליו יתברך. כי הוא עיקר האדים כמו שבתוכה (בראשית ב, י) יופח כו' ויהי כו' לנפש נאמר (בראשית ב, י) יופח כו' ויהי כו' ונפש

במדרש¹⁴ איך אשה לבדי (דברים א, יט) איך הינה קתונה (שעה מג, ב) עם זו ישבני ישראל מתרשלין בעיקר התורה לך המשרונה בשלותה וכפחותה ובגנולותה. הענן הוא דכל החטאיהם שבכל ישראל היה קצת מהם בשורש¹⁵ תורה הראשונים. דבמו כל הכותים של בני ישראל הם מאבותיהם. כן אם היה תקין גמור בשורש המדרגות הילכטות במדרב. בשכבר¹⁶ הם מי לא היה געம החטאיהם אחרך. וזה שכבותו (שם ה) אבותינו חטאנו ואנחנו עונותיהם סבלנו. פירוש כי חטא קל מעון שאמרו¹⁷ שוגות הם החטאים ודרכותם לעתיד. וכן בקריאת שם עונת המקדש קיים ובני ישראל שורין על אדמתם. ובלבך (שם) דור המדבר נב"ל. ומקרים בשבחך דחביב לייה אקרמיה¹⁸, ובשבך (שם) בגלות נב"ל:

◀ **בשם מו"ז זיל על פטוק (בריס א, ז)** אחריך הכתו שקדום זה לא היה יכול להבניס הרබים בלבד של ישראל. שהמה היו קליפות גROLIM. כמו כן בה מה שבתוכה קר חטאיהם גROLIM. פירוש רק שלא היה נושא מה שאמון בפושע רק שלא היה נושא מה שאמון משה רבינו ע"ה וזה הביא אחרך קר איכה דמיון רגון זה הפולין של דר כי עכ"ז. וכן בתיב בתפליין (שם ט, ט) למען תהיה תורה ה' בפירות. וכן אחר הנחת תפליין והתקשו מהשכח ומעשה יכולין לקרויה קריית שמע במוח שבתוכה במקומות אחריך. וכן היה כללוות ישראל כמו שנוהג בפרטות. ואמת כי זה בפליין דMRI עלמא¹⁹ כמו שבין ישראל משעדרין להם ומבעלן כל מחשבות ומעשיים רעים בעבר רען הבורא יתברך. בן הקב"ה בכיבול מבטל כל כוחות סטריא אחותה גונון כל השפעות רק לבני ישראל וזה מה חומרה סיכון וועג נב"ל:

[תרמ"א]

במדרש²⁰ מרפא לשון עץ חיים (משל טו, ז) התורה מרפה הלשון. ביואר הענן כי ספר משנה תורה הוה הוא בחינת תורה שבועל פה. אשר דבר משה (בריס א, א) ראש תיבות אדם. כי הוא עיקר האדים כמו שבתוכה (ז) ווילך לה, לא אדם אתם. שעלי נאמר (בראשית ב, ז) יופח כו' ויהי כו' לנפש

- ⁹ יוקל תרליין ריה בפסוק: שמעי תרליין ריה במדרש חכמתו בנהה; קהה תרליין ריה במשנה; ואותהן תרליין ריה במדרש.
- ¹⁰ בינתו טו ע"א.
- ¹¹ אהות פ"ב מ"ד.
- ¹² סוכה נב ע"א סגוזין צט ע"ב.
- ¹³ בעשיט על התורה עקם, נג' צוואת הרבי"ש ט ע"א.
- ¹⁴ דבר א, עין שנת תרליין העלה, ז.
- ¹⁵ עין ר' ר' יב ע"א.
- ¹⁶ עין ב' תרמ' ר' יב' בפסוק זהה לאו על ייך.
- ¹⁷ עין ברבות ו ע"א.

²⁰ ב"מ פה ע"ב יושלמי תגינה פ"א ה'י, איכר פרהווא, ב. ב'תומתך תנזה אונך בשבחך תשמר עליך והקצתה זאת השווק" (משל ז, ב).

¹⁹ ב'תומתך תנזה אונך בשבחך תשמר עליך והקצתה זאת השווק" (משל ז, ב).

הש"י, כי אין זה כבورو באומרים האומות הנה עם י"י אלה ומרצו יצאו נחונים למשיטה ויהקאל לו כן, והנה זאת היא כוונת כל מוכין בתפילהו לצורכי גבורה, ואז בטוח שתקובל תפילהו, כי המחשבה טובה והוא העיקר בעבודה. והנה יארע שני בני אדם יתפללו בשلون אחד ובסגנון אחד, להז תקבל המוענים את התפילה, והבן^ט.

לאמר לדורות, שקדום יכירתו את מהו ההלאמר, נ"ל בעת ההנה ^ט שבבשטי ארץ סיחון וועג שהי מגעולין ארץ ישראלי^ט, וכבר ידעת שארץ ישראל הוה שער השמים לקבלת התפלות דרכ שס"י, ר' חנוך המתפלל בחוץ לארץ צריך מחילה לחוץ את הקליפות אשר מונעים את התפלות לכאן עד שעיר השמים, וזה כוונתינו את מוכתר בטלית ותפלין כנודע ממקובלים^ט, והוא הרמז ואתחנן אל "י"י בעית ההיא, היינו ביום, זמן ציצית ותפלין, מה שאין כן בלילה, וזה לאמר לדורות שעיקר חפתם היה ביום בהיותם מוכתרים בעיטופה רמוצה ובטח תפילין^ט.

קה עוד, ואתחנן אל י"י. לא אמר ואתחנן ל"י, אך אל י"י, ר' תל תפילה לא היה זוני, רק מה שנוגע לכבוד הש"י כי אם בא משה לארץ ישראל לא היה שולט בה אויב לנודע מרוזיל^ט, ואם כן זה כבוד

כיאור הצבי והדרק

חקרי נאה תקופה אלא נוה תקופה וזה משה ודוד שלא שלטו בשונאים במעשיים, דוד דכתיב טבעו בארץ שעריה, משה דאמר מושגנה מקש ראשון גאנדו אהל מודר קרשוי קרסוי ובירחו ועמדו ואידנו ע"כ, והוא היה הוא מתפלל, והנה כל החלל מלא ג"כ מסטרין ערנוקן ממשארזיל אינחו נפשי מין, והנה צריכה תפילה לדוחוקה עצמה מנקום המתפלל עד נוכח שער השמים והנה עוברת במקומות גודורי חיות ולסתומים פה הסטורי הניל' ויש חשש סכנה כיששחו וימצאו זהה עיליה לקטוג יטרפו חיזי את התפילה, אבל שעה שליל יוצאת מפי הצדיק בכוונה גודלה אויה אויה תקופה התפילה להוחמים בכח ומיכריהם כל החוחים והקלוקים אשר בדרכ ועוישים מטילה לאלקינו עד שעיר השמים, מילא יש בכאן מטילה מנקום ההוא אוו ליה השער, וכשהמתפלל שוב אחיכ' במקומות ההוא אוו ניל' לשעבור התפלה ולא יצטרך למלחמה כין לאונס ביש, מסילה, משא"כ כשאינו קובע מקום אווי בכל פעם יצטרך למטילה חזרה והבן, ח"ש אלקי אברחות בעורו דרך יעקב ע"ה שלא מודעת, لكن לא נансו בנוי של רואין לארץ ישראאל, ובני ג"כ לפה שגד היה ג"כ بلا רעת יעקב לפי שכשונגה וחל בלה שפה מה לעקב נטליה מטעו רשות, שנאמר בא נא אל שפהתי וכו, אבל לאח כשותנה שפהה ולפה לע יעקב היה ג"כ רשות, שנאמר ותקח את דפה שפהה ותמן אויה לע יעקב לאשה, לקחתה בדרכם והביאה אותה אצל יעקב, והיה סבור שהיא לאה, ונודרג עמה באומה הלילה ובא גד שלא מודעת וכו'

ספר בגין תעודה עמ"ס ברבות ו' (עמ' קל'א) טעם לקביעות מקום לתפילה, דינה התפילה נה לילך דרך שער השמים מוכן נגר בית קודש ושרים על כן צוין להפוך פניו לשם בכל מקום שדר הוא מתפלל, והנה כל החלל מלא ג"כ מסטרין ערנוקן ממשארזיל אינחו נפשי מין, והנה צריכה תפילה לדוחוקה עצמה מנקום המתפלל עד נוכח שער השמים והנה עוברת במקומות גודורי חיות ולסתומים פה הסטורי הניל' ויש חשש סכנה כיששחו וימצאו זהה עיליה לקטוג יטרפו חיזי את התפילה, אבל שעה שליל יוצאת מפי הצדיק בכוונה גודלה אויה אויה תקופה התפילה להוחמים בכח ומיכריהם כל החוחים והקלוקים אשר בדרכ ועוישים מטילה לאלקינו עד שעיר השמים, מילא יש בכאן מטילה מנקום ההוא אוו ליה השער, וכשהמתפלל שוב אחיכ' במקומות ההוא אוו ניל' לשעבור התפלה ולא יצטרך למלחמה כין לאונס ביש, מסילה, משא"כ כשאינו קובע מקום אווי בכל פעם יצטרך למטילה חזרה והבן, ח"ש אלקי אברחות בעורו דרך יעקב ע"ה שלא מודעת, لكن לא נансו בנוי של רואין לארץ ישראאל, ובני ג"כ לפה שגד היה ג"כ רשות, שנאמר ותקח את דפה שפהה ותמן אויה לע יעקב לאשה, לקחתה בדרכם והביאה אותה אצל יעקב לאשה, לקחתה בדרכם מאידך רנו צדיקים בה' לישרים נואה תקופה אלין ורק ארצם.

(ט) זיל שם סע' ט, המנגג באמירת המומרים של קהלים וכור להברוח את המקטריגים קולם התפלה לא בדורר כ"כ, ע"י סוטה ט. דרש ר' חיננא בר פפא מי דכתיב רנו צדיקים בה' לישרים נואה תקופה אלין הגור לשעבדו לעובדו ית"ש.

וכו, לאמר לדורות שיאמרו אדרני שפתוי תפחה קולם תפילהם.

וירמו עוד, ואתחנן וכור בעית ההוא לאמר. פרשיות התפלין הם ת"ג תיבות, ופרשת ציצית ס"ט תיבות, סך הכל מני בעית, וקיים התפלה הוא ביוור בהיותו מוכתר בטלית ותפלין כנודע ממקובלים^ט, והוא הרמז ואתחנן אל "י"י בעית ההיא, היינו ביום, זמן ציצית ותפלין, מה שאין כן בלילה, וזה לאמר לדורות שעיקר חפתם היה ביום בהיותם מוכתרים בעיטופה רמוצה ובטח תפילין^ט.

← ואתחנן אל י"י בעית ההוא לאמר. להבין אמרו בעית ההיא דוקא, לשולץ זמן

ביאור הגבי והציג

(ט) עי' בספר ראשית חכמה שער הקדושה פ"ז, ושומרים אותה (מג"ע אופן ק"ל), ועי' בנו ישבוב אמרוי חדש אלול מאור א' אותו ט' ד"ה עוד ופ' הנה כתוב המגלה عمוקות (אופן ליה מ"א טיהו) ע"ג בוגמי' ג'דר מןן השמות הנכתבם על המוזהו בעיטוף דמלוכה ותפלין על רישא וזרועא אמרה בהוא וראו כל עמי הארץ כי שם יו"ד נקר עלייך וכור, ועור בזוהר (ח"א קמ"א ע"א), ועל זאת מאן דלא אתעטף בהאי ולא אתעטף בתפלין בכל יום ואדי ליה דלא שריא עביה מהימנותה ואתה עידי מניה דחילו דמאירה וזלחותה לאו צלאו דקוא אונא ע"כ, וכן ראי הוא של תפלה תהיה בעיטוף ציצית ותפלין חין מתפלת ערכית וכור עי"ש.

(ט) עי' לעיל פ' חולדות עה"פ ויש יצחק בגרא. יש לפרש כיוון ששמע שהש"י אמר לו עכבר אשר שמע אברחים בקהל ושםרו וכור, שחשבה הש"י לזכרה מה שקיים כל ההורה מעצמו עד שלא ניתנה, יש גם הוא כבוד, הינו ישיב בתפלין שיש בהם תיבות מנין גורר, להיות התפלין הם לזכרן נגד המוח והלב, שהם עיקר כל הגור לשעבדו לעובדו ית"ש.

(י) עי' אגרא דפרק א' רלה' סיחון וועג היינו מגעולין של ארץ ישראל וישבו סמוך לפתח א' בהיותה עדין ביד האומות היין הם עומדים לפתחה

זה תפילין של ראש, עוג בעשורות באדרעי המעשה ונגד זה תפילין של יד. (ט)

איתה בשבעים לשון פ' להם, ולמה נדרש זה, רק שיש לע' אמות' ע' מדרגות להתנגד לקרושה, משה רבנו ע"ה המשיך אור התורה שיכלו להתרדק בה אף שייהו בגולות תחת כל אומה. (ט)

לא אוכל לבדי וגוי. פ' רשי' זיל הרים אתכם על דינייכם, היינו כי הדינים תלין במשיחון של ישראל, וכן כשהוי משה רבנו ע"ה עצמן מנהיג הכל היל החטא שליהם נגע גם בו, لكن העיד שרטם. (ט)

ונבונים וגוי. הפ' מכין דבר מתוך דבר שיבין מהדבר עצמו דבר אחר שהרכיר יביא לו פירות שליך הלהה בעברות השית'. (ט)

ואשימים בראשים וגוי, וכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם ואח"כ כי העלם דבר של ציבור, מעין העדרה הינו שתלו החטאיהם של ישראל בצדיקי יס"ע, וזה אשימים בראשיהם. (ט)

ותקרבון אליו כלכם וגוי. פרשי' יכול להכניס הרוברים בכלם של ישראל, שהמה היל' קליפות גדולות, סיתון מלך חשבון שורש המחשבות הרעות, ונגדי

(ט) שפת אמרת.

(ט) בית ישראל.

(ט) מכחיק של אדרמור מגור זצ"ל (שרשם חתנו אמרוד' מהוריים לוזן זל).

במד' מרפא לשון עז חיים, שהتورה מרפא כל הרע מכל לשון ולבן התירו לכתוב ס"ת בכל לשון ו록 ר' ג' אומר שלא התירו אלא ינית משומ שמה עומרדים נגד העירק לבטל העירק, כדאי' כתבו על קרן השור שאין עב' חלק באקל' ישראאל ועייז' יבשו וחיפו ערי עד. (ט)

משנה תורה קרובה ליוהודים מאד כဆ אמר הוואיל משה באර שפתח אותה להיות קרובה לכל, וכן באמת אנו רוזאים שחוץ מדברי המצוח, כל הדברים מהה מעירות ומעוררים, וכמה פעמים, בכל לבך ובכל נפשך חמובים, זהה כתוב את התורה בארכ' היטב בשבעים לשון איינו שיין לומר שכחטו היהודאים בלשון צרפת וטורקי ר' קבלשה'ק כתבו לך וכל איש יכול לקורות כפי מה שהוא בעצם גם הצרפתי והטורקי היל' קורא כל התורה כפי דעתו ולשונו, כי אין באמת להלשותן ההם שום חיות ר' קמליה'ק כי' כפי מה שהוא מזא בלה' הכל, ועייז' גם היהודים שנפזרו בין האומות והלשונות ההם יכולם לקבל האורה מן הלה'ק. (ט)

אחרי הפטו וגוי, שקדום זה לא היל' יכול להכניס הרוברים בכלם של ישראל, שהמה היל' קליפות גדולות, סיתון מלך חשבון שורש המחשבות הרעות, ונגדי

(ט) מכתבי החסידיים.

(ט) מטבח' הגיר שמחה יאיר אביד' פערטוקוב.

(ט) שפת אמרת.

(ט) שפת אמרת.

פרשת דברים

אללה הדברים וגוי אל כל ישראל וגוי, אי' במדרש הילכה ארום מישראל מה שייה' מותר לכתוב ס"ת בכל לשון, קר' שנ' חכמים אין בין ספרים לתפלין ומזהות אלא שהספרים בכל לשון נכתבים, רבנן גמיליאל אומר אף הספרים לא התורה לכתוב אלא יונית דכי' יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם וגוי, אמר הקב"ה ראה לשונה של תורה כמה היא חביבה מרפא את הלשון מגני נגנין כתוב לשון עז חיים ואין עז חיים אלא תורה כו' ע"ש, אי' הוואיל משה בארכ' התורה, בארכ' בע' לשון, ומה מעלה היא זו שביאר את התורה בלשונות ושותקים, וכך' שא"ר אחא בולין היל' גם כולם צדיקים וכיווץ בהם מקבלים מוחחות של גויים, אלא העם הוא ששביעים אומות שעמדו כל אחת נגד ישראל וכל אחת ממן מיהודה ברע שללה, והן עומדות מוכנות לבלל את ישראל וזה וכל לשון של כל התורה עומדת נגד זה וכל לשון של כל אומה ואומה, הוא שורש האומה הזאת והיות החטא לא היה בדור הזה החדש, רק שעדרין נמצא רמז לחטאיהם כי לא ניתקנו עדין כל החטאיהם הנ"ל, לכן הוכין ברמו, ונראה לישראל בגלות, בכל אומה ולשון, וגם עייז' מאחר ש' כל ישראל כי אותן החטאיהם שיש להם לאומות בלשון ושרשן אהיה היל' פגם לכל הדורות עד ביאת משיח שייה' תיקון גמור במירה ביוםינו. (ט)

(ט) שפת אמרת.

(ט) שפה צדיק.

(ט) מכתבי החסידיים.

לה צויר להוציא מחל על הקרש בפט, שימתינו מעט אחר עצת הנוכחים וההפלין הפלח עזיבתו, ואומרים "אהה חוננגו" (וירא"ר): לט מבדילין על הפט ראיין מברכים על הבשימים אפללו חל בשכחה. והרואה לעשות מן המבחן לאות דעת האמורים לבורך גם על הבשימים בשיול בשכחה, נראה לי דלאחר שפיטים ברכבת "הבחיל בון קרש לחיל", אז יברך על הבשימים ולא באירוע נברלה עיין אליהרבה שהקשה על הט"ו) (שם):

מ' מברכים על הגר אפללו כשל בחל. וטעם ברכה זו אינו פשאר מזיא שפת, שאנו מברכים משים שהאור נברא במצויא שבת, ולכן מפריך לבורך אפללו על אור שהוציא עכשו מן האברים וכיוצא בו. אבל ברכבת האש ביום רביעי, הוא מפטעם מפנין שהgra אסורה כל הימים בתשימיםו, וכןן אסור לברך אלא רוקע על נר שצלק מערב יום הפטודים או שחדליק נברך ביום הפטודים לחיה או לחולה, שבת מפסקת אסור. ויש אומרים שאנו מברכין על נר של בית התנסת, ונראה לי, הדיאו הדרי מה שחדליק בתיתו ליבור הימים, שהרי עקרו לא נעשה להארד אלא לבבון הימים, ונזהגן להדריק בו אחר מגור זה (וימברכין) על שניים. וכך מוקם אם אין לו נר, מפריך לברך על מה שהוציא מן האברים וידליק נר מפנו, וימתן מעת שלא היה בעמוד הראשון שחדליק, ועוד יברך עליו:

מא אוכלים ושותים ושמחים במזיא יום הפטודים, דאייא במרש שבת: "kol yozia ואומר, levi b'shmachah aceli lo chumcam": מב מצוה חקי אחר נברלה או אחר תפערה לעסוק מעט בפעה אם אין עיר מן הפטוניה, כדי לקיים יילכו מחייב אל חיל" (ההלט פ"ז, ז):

mag b'shalchun-urivuk chat shish shuvoshim shni yamim yom hpetodim. akh minimnu ala shmeenu moshom aram shayag gan, zaf-ayil-zek dbechal yom-tov ani usoshim shni yamim kashfan, mel makom binu shorav azbar ain yikolim laumad ba'oh lo hachunot shinanim rotzim, ala hakuna mesifik, binon daagan bekianin bekbeura, binona:

ב' קייני ספה:

7 א כתיב (וירא ב"ג, ט"ב'מ): "בפקת משבו שבע ימים וגנו, למען ירעו הורותיכם כי בפקות הולשתית את בני ישראל בחוץ הארץ אומרים הארץ מצרם". מתחלה כתיב

לה נזהגן לשטוח עשבים בבית-הכנסת, ואין השעם כמו שעושין בהמון כדי לעמוד עליו, אלא השעם לפי שנזהגן לעשות כרך לפקדש להשתחות בשעת "עלינו" האמיהת "וְהַפְּנִים וְקָם" זמו' תורי כורעים ומשתחרין, אף מנהג הנכון להשתחות בפסוטם ידים ונוגלים בדין השתחונה במקdash, ובמקרים שתקרא מרצף באגדים אסור להשתחות בין עוכבר בלאו שאמר (וירא כ"ג, א): "וְאֵין מפשית לא תנתנו בארצכם נהרין אטו אבאים, لكن שותחים עשבים כדי להפסיק בין מזרע, dazu לא גורין". ואם אין לו עשבים, נפסיק בטליתו או בברך אחר (סימן קל"א):

לו זמן הפלת נעילה, בשהחמה בראש האילנות, כדי שישלים אמתם עם צאת הפוכבים. ועכשו נזהגן שפמישין הפללה גם בלילה, אך אזכיר לנו להתחילה על כל פנים בעוד יום גדור. וגם יאמר החרוז: "היום פונח" וכמו קום הערב שם, אם לא בון הובר שארים (חרכ"ג):

לו אם חל שבת, מזכיר בה של שבת. ואם לא הובר חנוך. ובנawy לא אמר הפללה נזהגן אינו מזכיר של שבת. וש"ץ בינו שאמר "אהה נתן" בבחוץ הפללה, מזכיר גם ב"אהה גומן". נאם לא גזביה שבת ב"אפקה גומן", אין אזכיר לךו, אבל בשאר הפללה, בזנחיד ובין שץ, אם לא גזביה שבת, חנוך (עיין בביבריהף טו סימן חרכ"ג). ואמ בעדו יום פהנים נושאים בפיהם במקום שנגנו, אבל אם כבר חשכה, אין ישלאת בלילה וככל מקום אומר הש"ץ בפללה ברפת בהנים, והוא גדרין במנוחה, ואומרים "אכינו מלכנו" נאכלו חל בשבת. ואפלו במרוב ביום, בין שהוא גבר החתימה. ובכופת הפללה אותם פעם אחת "שמע ישראל", ושליש פעם "ברוך שם בבוד מלכותו לעולם ועד". ושבע פעים "הה הוא אלהים". ולآخر שגמר הפללה, תוקען פקיעה אחת אף על פי שלא הדרילו עדין, והוא סימן לסלוק שכיביה:

לא היה מבלין, כי ע"ג גמרא ר"ץ ד"ז מ"א שבעיר הפומי דוק, ובזה מזור מה שקסות ת"י שם הוא נפטרו אמר הלך לשון של ההורית באש טרוד בלשנותו שלפעמי כי של שער משלוליה דבר הילוק המשתלה, ולפ"ז איש דבאן מיריש טרול, ורש לשב ע"ש ר' ס"י בטור" ש"כ שהו בלשנותו אחד שברוריו ואבי"ל שרוי מה דאמר בפי חילוק דיל חזי בראש שער המשלה ואחור בקריותן פשפט מילא מאמר חזי קשו בטהר וחזי בין קניין וא"י אותה של היהת הכל כהחו-כחוו עוזריך פ"ג חזי וקרש כברוש שער המשלה והילך לתוכה לשון של ההורית שבקרוי ג"ל שער ר' ר' ובאו אמר חזי בין קרוינו ועין ב"ר מ"א ע"ב של שרוי דעוי וולוק ודוחק למזרך שהמנוא סידר חזי היה מוחליך חזיו לשער בראשו היה מורתם לאשכה מירוא זו שם קאי על הלשון ודקמן צ"ג מ"ש שם ת"ר ר"ל. ובמי חילוק חיזיו בטל למי' בין קניין כפ"ז מלה' שקלים להכה המשלה והצ' בשער הפומי ולפיק' לא חישב הלשון

פחוות מני טפחים לא מוגני, אלא אם כן עושה ארבע דפנות, ועיין סימן חורל' ב מגן-אברהם טענ' כתן אי': **ד** היה לה שפי דפנות זו בגדר זו וזהו ציריך, וזה גרא משפטית דפנות פרטיקרים יותר דלעיל, עולש דפן שיש ברחבו ארבעה טפחים ימישת, ומטעםיו בפחות משלשה טפחים סמוך לאחד משני קדנות, ואם בין גבוי פאל היה פאן לדפן בשלישי דפן של שבעה טפחים, וכל פחוות משלשה טפחים בני גלבויו, וגם בותה אריך להגית גב�ו מן כספ על דפן האחר, כדי שייהיה צורת הפתח ובספה גדרולה ודפן שלishi תחוק תרבה מן כספ שעושה, הנגן-אברהם ח'git בצריך עיון אם מגני, ואלה הרכה מקשיר. וורוקא בשגעשה מהיצה שלישית על ידי לבוד אידיך צורת הפתח. אין אידיך哉? אידיך哉? ניש דפן של שבעה טפחים בלבד וכל שבן שלוש דפנות שלמות. אין אידיך哉? אידיך哉? ניש דפן של שבעה טפחים אלא שבודן שבעות לנו, ולפי ששים הרכה דיניות בענין עשות ברפנות שאינן שלמות ואין הכל בקאיין בזנה, לבן נתנו לעשות מחיצות שלמות. מי שאין לו כדי צרכו למחיצות, עדין שעישעה שלוש מחיצות שלמות מרבע שאינן שלמות (שם ט'ז):

ה. **ה** העוצה סבוחו בבית בזורה של פטל מג'ר' וכח'ל זרים וראה ציריך גמצעיא שאין באן אלא שפי מחיצות ומלعلا מוץ קורות הפתה גש לומר פי תקרה יודה' וטומם, לא מגני לחשב לדפן שלishi, אלא ישות פחת לקרה קנה מפאנן מגנה מאן ויהיה נחשב לצורת הפתח (שם ט'ז):

ו. **ו** בכיה הרקנות, אין פחוות מעשרה טפחים מן הקרקע. ואם אין לו נסמי אבותיהם כל בה, עמידם בפחوات משלשה טפחים סמוך לקרקע או בפחوات משלשה טפחים סמוך לפך, דאמ' ר' מילון לבוד. אבל אם יש אורי בייהם שלשה טפחים אללו גבויים הרבהה, פסל, דמי' מהיזה וליה. רחוב המציגות, אין פחוות משלשה טפחים על שבעה טפחים, דזהו כטעור שפהזיך יאשו ונבו של אדים ושלתן טפה. וופר לו להוציא ברכחה אפיו כמה מלין, ובכיה עד עשרים אפה. אבל אם הפקד למוללה מעשרים אמה, פסל, קדרקמן, ואם היה בקהל וספקה בפניהם פחוות מעשרה טפחים ברכבה או פחוות משלשה על שבעה עלי' באקה ורוכבה, פסל, דזה דירה סרויה ואין אדים בה ביריה טריחה. ומכל מקום מה שמקנים גלים לתוכה או נוי ספה, אף-על-פי שפהזיך חללה מעשרה טפחים, פשרה, ומכל מקום בו דירה חרלי'. ימן הצד, בגין: שאינה אלא לחוד אשורה טפחים, פסל, שאין זה דירה חרלי'. ימן הצד, בגין: שאינה אלא שבעה על שבעה ומלה במחיצות אפלו לנו ופחחה משבעה על שבעה, פסלה

"בפסוף" מס' ובכאן "בפסוף הושבתי" כתיב מלא, אלא להוראות שני-מיינ' ספות ששבו, אחד ספות של עגני בבור, ואחד ספות ממש, בשעה שצורה על חערות במלחים סיכון ועוג, וזכה מזורה זו בתשרי ולא בנוין שהוא זמן יציאת מצרים, משוט ובכימות הרכה אינו נזכר המזונה כי בז' דרכ' לישב בספות מפני החום, מה שאין ב בתשרי שבר' הגינו ימות בנטשיים, ואנו נבר' שהוא למזונה (ח'ל'כ'ה):

ב וזה שנאמר בתורה "בפסוף פשבי". הינו הספר של מעלה, שהוא גלאה ספר, שבסבד על האדם ומגן עליו מרים ומפטיר דעתך' (ישעיה ר' 1): "ספה תהי לצל יום מחורב ולמחסה ולמסhor מרים ומפטיר". אבל הדפנות אינם קוריים ספה, ולפיכך כל הפסולים שביבב לסתן דפסלה בתורה בספה, הינו דוקא בסבד, אבל כלם קשים בדפנות (הר' ובי' ט'ז):

ג. ומכל מקום נלכה למשה מפיו וכן מרביתן מהכתוב. שלא קורי ספה אלא אם בין יש לה דפנות. ומציה מן הפקח שיעשה ארבע דפנות שלמות ומכל מקום אם עשה לה רק שתי דפנות ובשלישית טפה מרובה, הילכה למשה מפיו יקסיה, ובכלב שיעשה צורת הפתח, דה'ינו אם כי שפי מחיצות זו אצל זו בימי נ' גם וראה ציריך:

וזה דפן שיש ברכבו יותר מעט על טפה ולפקידי בפחחות משלשה טפחים סמוך לדפן, שנמצא שיש כאן רב דפן מהקשר ספר, שהוא שבעה בדילוףן, ועוד, יימדי קנה בוגר סוף הפקען הנסי בוגר או

טפה, ומיתם קנה מן דשוף עד טקה שפוגדו או אפלו למילה מהן שאינו נוגע בלהן ורק שייהיה בגדר מפש. דמי' צורת הפתח, פמבראר בהלכות שבת בדרין מחיצות, נאפלו אם דסק מוץ עליון, מכל מקום ר' ראי להחמיר ולהניח קנה על גביהן, דתקנ' לא נעשה לשם צורת הפתח (סימן ח'ר'ל מגן-אברהם טענ' קטן ב'). ואנו מפר לטלטל בתוכו ולהוציאו מן הבית דרכ' תלון הפתחת לסתה בששת שבתוך החק, ר' ר' עיל' גב' דבשא ר' שבתוות אסור לטלטל אלא אם בין יש תקון ברוית ורכיעת, מכל מקום בששת שבתווכ החק אמרין: "מגו ר' ר' דפן לענן ספה, בורי נמי לענן שבת". וורוקא בשעת קדרון, אבל בלאו כי ראי להחמיר (עיין ר' ר' וביתרוס). אבל בפחوات מן שפי דפנות שלמות ושלישית טפה וצורת הפתח, לא מהגни אם יעשה בל הדרונות על גרי צורת הפתח, אף-על-גב' דצורת הפתח קיא מהיצה זמורה כמו שותקאר בכל מ'ת, מכל מקום לענן ספה לא מהגни אפלו בדפן שלישית, ומכל שבן בשאר מחיצות. כן כתוב ר' ר' בהדריא ריש סוגה, וכן מחיצות של קנה